

DOCTRINAE CHRISTIANAE

nus flagitiorum licentia, uel falsa humanae tum sapientiae, tum iustitiae persuasio, iam saeculis aliquot occupauerat, per pauci sanè, ijq; admodum obscuri fuerunt, qui Dominum nostrum IESVM CHRISTVM, unum illum esse, qui factus nobis est, sapientia à Deo, iustitiaq; et ac redemptio, & penitus cognouissent, & libere agnouissent. Quotus enim quisque tam superiori quàm nostra aetate, priusquam praesens Euangelij lux oriretur, etiam inter Christianis. extitit, qui non bonam sapientiae, iustitiae ac salutis partem, cum sibi ipsi, tum creaturis alijs tribuerit?

II. Nunc autem restitutis apud minime paucos, in suum locum, diuinis literis, ac rursus crebrescente palam Euangelio regni Dei, uulgo non agnoscitur modo, uerum etiam Ratio iustificationis, praedicatur, omnem hominem mendacium esse, & uanitatem, nihilq; salutem mortalium, atque ideo uere male uitae Christianae. dictum, qui uel sibi, uel alijs Adam filijs confidat, ab uno autem seruatore nostro IESV Christo, fundi uerba uitaeternae, simul ac donari spiritum, qui innouatos nos, Dei filios & haeredes constituit. Hic enim suo nos testimonio, & interna illa doctrina, qua in omnem ueritatem inducit, ita docet, illustrat et accendit, ut Deum patrem, per mediatorem nostrum IESVM Christum uere cognoscamus, cognitum impensae amemus, amati dignationi & bonitati, nos nostraq; omnia, certa fiducia committamus, toti in eo, ut ad huius beneficentis patris et redemptoris nostri, tam exemplum quàm praescriptum, nouum & praecipuum